Otázka – Odpověď V.V. Pjakina ze dne 24.02.2020

- CZ24 News | 29. února 2020

Fond konceptuálních technologií uvádí
Vážení diváci a posluchači, představujeme vám knihu Valerije Viktoroviče Pjakina O světě křivých zrcadel II.
Kdo zradil náš domácí letecký průmysl?
Co jsou zač domácí negři a co sledovali aktivisté mítinků, které se v Rusku konaly v prosinci 2011?
Jaký scénář to mělo podpořit?
Co je to stát? Jaké kvality musí mít stát a jeho obyvatelstvo, aby mohl fungovat?
Proč jsou jedny státy subjekty mezinárodní politiky a jiné jen geopolitickými body?
Zeměpisným územím, které je objektem soupeření systémů řízení nadnárodní úrovně?
Jak je realizováno řízení státem?
Na tyto a mnohé další otázky
najdete odpovědi v této knize,
která se skládá ze série analytických zpráv
Fondu konceptuálních technologií.
Koupit si tuto knihu můžete
přes on-line obchod ozon.ru,
na našem webu
přes formulář objednávky,
a také přes odkazy pod videem na našem kanálu
v YouTube Fond konceptuálních technologií,
nebo v rubrice zboží u našich
skupin na sociálních sítích.
Analytický pořad Otázka-odpověď
Dobrý den Valeriji Viktoroviči.
Dobrý den.
Zdravím naše vážené diváky,
posluchače a kolegy ve studiu.
Dnes je 24.02.2020.
První otázka nás vrací k minulému pořadu,
kdy jste odpovídal na událost
spojenou se situací v syrském Idlibu a s tou takzvanou Erdoganovou „hysterií“.
Tato otázka měla dost široký ohlas.
Možná byste k tomu chtěl něco dodat?
K této otázce.
O tom se dá mluvit
prakticky do nekonečna.
Problém je v tom, že současná média,
různí ti politologové, analytici a tak dále,
vůbec nehodnotí celý proces
v jeho ucelenosti.
Vždy si vyberou jen ten poslední kousek události,
který mají uložený ve své aktuální operativní paměti.
Tedy přesně podle
té Bělinského definice davu:

Dav je sešlost lidí, kteří žijí podle tradic a přebírají názory autorit.
S tím dodatkem, že jeho historická paměť se omezuje jen na přítomný okamžik +/- dva týdny.
Takže v rámci těch dvou týdnů
to ti politologové zpravidla všechno hodnotí.
Jenže ve skutečnosti je to
všechno daleko rozsáhlejší.
Dokonce se to nedá omezovat ani rokem 2015, kdy Rusko vstoupilo do Sýrie
na straně zákonné vlády v boji proti mezinárodnímu terorismu.
Ty procesy je třeba hodnotit v ještě větší šíři. Kdyby to ti politici takto dělali,
a ti politologové, tak by
si povšimli jedné takové věci,
že když probíhají nějaké takové větší procesy,
tak je vždy určen stát, který je nucen hradit náklady.
A jak to tedy probíhá?
Když se podíváme na dějiny vzájemných vztahů
mezi Anglií a Francií, Velké Británie a Francie,
tak uvidíme, že po Velké francouzské revoluci, navzdory svým národním zájmům,
se Francie neustále ve spolku s Velkou Británií účastnila různých mezinárodních avantýr
a vždy nakonec splakala nad výdělkem.
Takže Velká Británie byla vždy na koni
a Francie vždy hradila všechny ztráty.
Proto tam také neustále probíhala nějaká ta restaurace…
Jednou restaurace království, podruhé impéria.
Jednou restaurace Bourbonů, podruhé restaurace Napoleona Bonaparte, potom zase republiky.
A takto stále dokola a jen díky činnosti Stalina a Charlese de Gaullea
na nějakou dobu Francie získala
svou subjektnost do té míry,
že to de Gaulleovi umožnilo vypořádat se
s NATO a vyhnat ho ze svého území.
I když se mu to potom vymstilo
v podobě oranžové revoluce.
Takže ve větších procesech je vždy vyčleněn nějaký stát, kterému se obrazně řečeno na krk hodí
úhrada všech ztrát.
S ohledem na 1. světovou válku tyto ztráty padly převážně na hlavu Ruska,
a potom ještě platilo Rakousko-Uhersko,
Německé impérium a Osmanská říše.
Ale opakuji,
že většina padla na Rusko.
Přestože někdo může namítat, že následky byly
pro Rakousko-Uhersko a Německé impérium
v mnohém daleko tíživější
než pro Rusko.
To je však jen vnější zdání, teď
ale mluvíme o jiném. Takže oč jde?
Teď mluvíme o syrském procesu.
Problém existence Turecka se odvíjí od řešení
problému s Ruským impériem, s Ruskem obecně.
Osmanská říše vždy existovala kvůli tomu,
aby sloužila jako nůž přiložený k podbřišku Ruska.
Aby Rusko nenechala v klidu se rozvíjet, aby
neustále muselo bojovat, vyčerpávalo své síly.

To byl ten hlavní úkol Osmanské říše.
Ale k začátku 20. století to již šlo s Osmanskou říší
z kopce, takže se v každém případě měla rozpadnout.
A v rámci likvidace všech impérií díky 1. světové válce, byla rozebrána i Osmanská říše.
Sevreská smlouva nepředpokládala existenci silného tureckého státu, nebylo to v plánu.
Byly tam zóny pod západním protektorátem, rozšíření území různých národních států,
ale s existencí silného
tureckého státu se nepočítalo.
Jenže vzhledem k tomu, že bolševici převezli
globalisty a uzavřeli Brestlitevský mír s Německem,
čímž vlastně zachránili Rusko,
tak najednou vyvstala potřeba zachovat tento vlivový nástroj na Rusko
alespoň v podobě určitého
odřezku Osmanské říše.
Proto nakonec vzniklo Turecko, přičemž
v mnohém za pomoci trockistů z Ruska.
A dále je tu ta věc, že Turecko se tak stejně stalo jen dočasným státem,
přičemž hlavním úkolem zůstalo vytvoření evropského islámského chalífátu.
A v této souvislosti, když se plánovalo
velké arabské jaro,
které mělo smést státy Maghrebu
a byla spuštěna ta teroristická válka v Sýrii,
tak vzplanul nový proces, tedy přesněji s novou silou vzplanul oheň neoosmanismu v Turecku.
Turecko mělo jako dočasný stát
ve finální etapě dostat takového lídra,
který by řešil úkoly pro globální řízení
a zároveň se postaral, aby jeho státu zůstaly na krku všechny ztráty.
A když Erdogan uviděl v teroristické válce
v Sýrii možnost rozšířit turecké území,
jestliže ne o celou Sýrii, tak alespoň o její
severní území a o část severního území Iráku,
tak se po hlavě vrhnul
do této války na straně teroristů.
Vzpomeňme si, co se dělo v roce 2015,
jaké byly první kroky našeho letectva?
Naše vojenské letectvo začalo s bombardováním různých konvojů dodávajících ropné produkty do Turecka.
Nákladňáky tam převážely ropu, dokonce
i jen přizpůsobené tomuto nákladu,
na koleně předělávané
na převoz kapalných látek.
Erdogan se tehdy vztekal. Likvidovány byly tisíce takových nákladňáků.
Skutečně byly takto likvidovány tisíce
nákladňáků, takže tyto dodávky byly zastaveny.
Zastaveny byly i dodávky ropovody, které se dostaly pod kontrolu někoho jiného.
Je třeba si uvědomit, že nešlo jen o likvidaci Erdoganových finančních zdrojů,
ale o likvidaci politické stability
jeho režimu.
Neboť ty síly, které byly napojeny
na zpracování této syrské kradené ropy,
dostávaly tuto ropu přes Turecko, a proto

Erdoganovi zajišťovaly mezinárodní podporu,
politickou mezinárodní podporu.
Na krácení dodávek této ropy tedy nebyly až tak důležité ty finanční ztráty,
se kterými by se dalo smířit, jako spíš ztráta podpory mezinárodních západních institucí.
Takže Erdogan ve výsledku plně zabředl do teroristických procesů.
Vydržuje teroristické jednotky bojovníků, léčí je, dodává jim zbraně, doplňuje mužstvo čerstvými silami.
Takže je s nimi plně spoután, ale o tu mezinárodní podporu ho připravili.
A proto mu nezbylo nic jiného, než se zapojit jako třetí do procesu likvidace syrských teroristů,
jako třetí do koalice Ruska, Íránu,
kam se připojilo i Turecko.
Neudělal to proto, že by
ty teroristy chtěl likvidovat,
ale proto, že se hodlal pověsit jako závaží na ruce a nohy Rusku a Íránu a ten proces tím brzdit.
Do určité míry se mu to i povedlo.
On si potřeboval vyřešit
ten problém s teroristy.
Potřeboval vyřešit ten úkol zmocnit se
pokud možno syrského území.
Vždyť když si Erdogana
poslechnete, tak už mluví o Idlibu,
kde došlo k tomu vyostření situace,
jako o tureckém území.
Nařizuje syrské vládě,
co může a co nesmí dělat.
Rusko ho v osobě Lavrova opravilo
a řeklo, že se jedná o syrské území:
„Vy si to jako účastník protiteroristické koalice jistě musíte uvědomovat!“
To znamená, že to neustále
Erdoganovi připomínají.
Erdogana zapojili do procesu řízení Libye,
kde mu také hází na krk ztráty.
On se proto pokusil prohlásit,
že to Rusko se vměšuje do Libye
a Macron mu na to odpověděl: „To se, chlapče, pleteš. To tys porušil všechny mezinárodní dohody.“
A Erdogan už pochopil, že mu
na krk hodili jen ty libyjské náklady.
Ale takto přichází o podporu
Západu se vším všudy.
A kdyby přišel o tu podporu Západu,
tak by riskoval, že přijde…
Kdyby přišel o podporu Západu v Libyi, tak by zároveň riskoval i jeho podporu v Sýrii.
On potřebuje za každou
cenu vyřešit dva úkoly.
Tím prvním je zachovat si podporu Západu,
obzvláště s ohledem na Sýrii
a zároveň nějak vyřešit ten problém syrských teroristů, které sice začal přesouvat do Libye,
jenže ho pleskli přes ruce, že to dělat nebude, jinak mu začnou sestřelovat jeho letadla.
Jenže ten proces koncentrace teroristů pro jejich přesun
do Libye již byl spuštěn, což vyvolalo další problémy.
A najednou Erdogan připadl na geniální

myšlenku vyvolat konflikt mezi teroristy,
těmi, co je sám opečovává,
s ruskou armádou.
Oj, ještě něco. K těm dohodám ze Soči z roku 2019, před nimi platily dohody z Teheránu.
Erdogan přece tenkrát vystoupil s tím,
že by se mělo s teroristy uzavřít příměří.
Putin mu tehdy prakticky přímo řekl,
sice velmi diplomaticky ale zcela jasně,
že se pro hlavu státu nehodí
mluvit jménem teroristů.
Tj. dal mu najevo: „Ty zde zastupuješ třetí stranu – teroristy. Můžeš mluvit jejich jménem,
že přestanou bombardovat,
ostřelovat civilisty?
A pokud můžeš, tak jsi sám terorista. A pokud nemůžeš, je tvůj návrh k ničemu.“
Už tenkrát se nechal nachytat na tom,
že se přímo snaží bránit likvidaci teroristů.
To je k té otázce, jak se celou dobu
snažil tento proces zpomalit.
A teď se rozhodl řešit ten problém tak, aby teroristy zlikvidovala syrská armáda a ruské letectvo,
zatímco on by se se svou armádou zmocnil toho území obsazeného teroristy,
neboť s ním přece oni bojovat nebudou…
Takto se rozhodl vyřešit celý tento svůj problém,
zlikvidovat teroristy a zmocnit se území.
Také si však velmi dobře uvědomoval,
že bez silné podpory ze strany Turecka
teď teroristé nejsou schopni
žádných útočných operací.
Proto tam dodal tanky, dělostřelectvo a další jednotky, takže teroristé se vrhli do útoku.
Turecké dělostřelectvo, jak bylo řečeno,
dělostřelecky krylo teroristy, aby mohli jít do útoku.
Ten útok byl odražen, teroristé utrpěli citelné ztráty a ztráty byli i mezi Turky,
kteří se, kdo ví proč, ocitli
na stejných pozicích s teroristy.
A zde je jeden zajímavý okamžik.
Takže podle nepotvrzené informace Rusko zaútočilo na turecké dělostřelce.
A potvrzená informace je ta, kterou sdělili,
že se spojili s Turky a varovali je,
ať zastaví dělostřeleckou
palbu, jinak bude zle.
A znovu opakuji, že podle nepotvrzených informací k takovému útoku došlo.
Když se spojili s Turky, tak jim bylo řečeno,
že buď okamžitě zastaví dělostřeleckou palbu,
nebo si vykoledují pořádnou odpověď.
A ať už tento útok na turecké dělostřelectvo byl nebo nebyl podniknut, tak se stalo něco zajímavého.
U nás v médiích ukázali, že turecké samohybné dělostřelectvo svou palbou krylo útok teroristů.
A Turci sami oznámili, že v důsledku toho útoku teroristů, v důsledku toho vyostření,
přišli o jedno samohybné
dělo včetně jeho obsluhy.
Takže to názorně dokládá, proč se turecká vojska musela urychleně stáhnout.
Napřed tedy Erdogan prohlašuje, jak tam bude zasahovat, jak k tomu použije celou armádu
a najednou se začali stahovat. Proč?

Protože vstoupit do války s Ruskem,
přičemž na straně teroristů,
by znamenalo absolutní diskreditaci politického režimu Turecka.
Turecko by se tak stalo
sponzorem terorismu
a přišlo by s konečnou platností o politickou podporu v celém světě a proměnilo by se ve stát,
o jehož budoucnosti
je rozhodováno zvnějšku.
To znamená, že Erdogan dostal
svůj stát přesně do takové situace.
A co potom prohlásilo syrské letectvo?
Že sestřelí jakékoliv letadlo,
které naruší územní celistvost Sýrie.
A do této chvíle tuto územní celistvost Sýrie narušovala jen turecká letadla.
Takže pro koho to byl vzkaz?
Neprohlásili, že budou sestřelovat teroristická letadla, která se objeví jen tak z ničeho nic
a všechna, kdo ví proč, s rozpoznávacími znaky tureckého vojenského letectva.
Už to bylo ohlášeno zcela otevřeně.
Takže Erdogan dostal svůj stát na hranu toho, že přijde o svou suverenitu,
a že proti němu, jako proti státu sponzorujícímu terorismus, budou podniknuty vnější kroky
s cílem zamezit této podpoře
mezinárodního terorismu.
Já znovu jen opakuji, nechte Erdogana jednat,
on to Turecko přivede až na hranu propasti.
Jen opakuji, že je mi samozřejmě velmi líto,
že kvůli tomu umírají i naši vojáci a velitelé.
Čest a chvála našim hrdinům, kteří bojují
za naši vlast na vzdálených přístupech k ní
a neumožňují terorismu
přijít na naše území.
Dále vás prosí okomentovat hanebnou situaci okolo návratu letadla s Ukrajinci z čínského města Wu-chanu.
Je to absolutní diskriminace ukrajinské bandy…
Asi spíše diskreditace, ne?
Vždyť všechny procesy jsou řiditelné a zorganizovat protesty proti přistání letadla, to je řídicí manévr, ale čí?
Komu a nač byla potřebná tato zinscenovaná akce? Nebo tím chtějí odpoutat pozornost Ukrajinců od něčeho jiného?
Problém je v tom, že státnost na ukrajinském území je teď v takovém stavu,
že jakékoliv řízení v zájmu nadnárodních struktur, a jmenovitě v zájmu USA,
nebude možné, pokud ve státě nebude panovat tato totální hysterie.
A tato totální hysterie je přesně ten stav,
ve kterém by se měli neustále nacházet všichni lidé
na Ukrajině, aby bylo možné jimi manipulovat a řídit je.
A proto byla vytvářena taková informační vlna,
která donutila emocionálně nestabilní lidi,
vyděšené různými strašáky, jít protestovat proti tomu,
aby přistáli lidé, kteří odlétali z Číny očividně zdraví.
A je třeba si uvědomovat
jednoduchou věc,
že stejně jako je v Zugzwangu (viz šachy) Erdogan, tak jsou v něm i na Ukrajině.

Na jedné straně ti, kteří teď zvnějšku řídí Ukrajinu, nemají jinou možnost než využít cokoliv,
co udrží lidi ve stavu hysterie,
a na druhé straně v důsledku toho dochází k absolutní politické diskreditaci toho politického režimu,
té vlády kyjevské bandy na Ukrajině pod vedením americké státní elity.
To znamená, že tak
podkopávají sami sebe.
A když tyto věci navíc přecházejí na mezinárodní úroveň, tak už je americká státní elita…
Jestliže podporuje kyjevskou vládu,
tak podporuje právě tohle, je to hned i na ní.
To znamená, že by
se jí potřebovala zbavit.
Jenže vzdát se Ukrajiny znamená podkopat vlastní zdrojovou stabilitu v boji s Trumpem a globálními elitami.
Znamená to ztrátu Ukrajiny a její předání
v tom lepším případě pod jurisdikci Evropy.
Když Trump prohlašuje, že by Ukrajina měla navázat kontakt s Ruskem,
tak v podstatě vzkazuje americké státní elitě: „Pánové, vzdejte se Ukrajiny teď,
dokud je ještě možnost předat její řízení do rukou Západu,
Evropě, protože jinak Ukrajinu převezme Rusko.“
To je to, co jim vzkazuje.
A tato věc v podstatě beze zbytku
svazuje americké státní elitě ruce i nohy,
neumožňuje jí to nadále uplatňovat své řízení
v tom směru, v jakém bylo vedeno.
Jen si to vezměte, jaký asi musí být politický režim,
který dokáže své obyvatelstvo dovést do takové hysterie?
Nikde v celém světě není taková hysterie,
jaká se projevuje na Ukrajině,
a to při veškerém tom negativu vůči koronaviru a takříkajíc číno-fobii,
sino-fobii, vyjdeme-li z předpony sino- ve smyslu Čína, čínský.
Evropa ale takto nebude
s tímto režimem spolupracovat.
A oni přece chtěli jít do Evropy, tady vidíte mechanismus záměny řízení na Ukrajině,
aby nepřipustili rozšíření jurisdikce Luhanské a Doněcké republiky na celé ukrajinské území.
Takže všechny procesy jsou řiditelné a tady jde o pokus zmocnit se řízení.
Tím, že se americká státní elita zuby nehty drží svého dominantního postavení ve světě, velice škodí globalistům.
Jen se podívejte, odmítli, aby jejich ISIL hrál na přihrávky s Íránem,
takže se v důsledku toho Írán nedokázal stát centrem koncentrace řízení v regionu,
kam má přejít euroasijské centrum
koncentrace řízení globálního prediktoru.
V důsledku toho zůstal viset
problém jménem Turecko.
A Turecko je teď v podstatě
všem trnem v oku.
Erdogan sice ten problém vyřeší efektivně,
ale stejně se to všechno protahuje v čase.
A situace se mění každým dnem a Rusko každým dnem sílí, proto potřebují…
Čím dříve diskreditují ten kyjevský režim, tím rychleji se pokusí předat a možná se jim to i povede,
jak si myslí, předat to řízení Ukrajiny Evropě od USA,
od americké státní elity. Táhnou je do Evropy.

Valeriji Viktoroviči, okomentujte prosím
to střílení v německém městečku Hanau,
které německé ministerstvo
vnitra nazvalo teroristickým činem.
Byl to skutečně teroristický čin, ale takový velmi podivný, jak tomu teď v Německu vždy bývá.
A vrátím-li se zpátky.
Tak když si vezmeme Ukrajinu, jak lidi říkají:
„S tím se už nedá vůbec nic dělat a tak dále…“
A jak vypadalo Německo za hitlerovské říše?
Tam bylo všechno ještě daleko složitější,
přesto dokázali všechno normálně vyřešit
a NDR byla překrásnou zemí,
překrásným státem.
Nejdůležitější je přestat lidi zezvířečťovat
a umožnit jim, aby se stali lidmi.
Když jsme teď mluvili o Ukrajině,
tak jsme mluvili o americké státní elitě.
A my víme, že americká státní elita, na rozdíl od globalistů,
nemůže potřebovat samostatné centrum řízení v Evropě.
Dokud platil Pax Americana, tak
jim to velice vyhovovalo, cítili se dobře.
A když se teď musí začít stahovat do sebe,
jak navrhují globalisté, stávat se národním státem,
žít ze své ekonomiky místo z naloupeného, tak musí souhlasit s tím, že Evropa bude mít vlastní řízení.
A v tomto ohledu se tomu
americká státní elita velice brání.
Jen si vzpomeňte na ty francouzské volby,
kdy se jim podařilo prosadit Macrona místo…
Teď si nevzpomenu, místo toho druhého kandidáta
na prezidentskou funkci v USA, oj ve Francii, promiňte.
Oni se brání všude.
Takže se jim nechce vzdát se ani Německa, okupovaného Německa.
Tam když tvrdí, že tam působí politická síla taková a politická síla maková, a že mají takový a takový rating…
Tak o všech těchto ratinzích, o všech těch hnutích, kdo ohlásí jakou politickou pozici,
se rozhoduje ve Washingtonu.
– Francois Fillon.
– Ó ano, Francois Fillon
byl ve francouzských prezidentských volbách Macronovým soupeřem, se kterým prohrál.
Nu, takové mají teď kádry.
Řízení Macrona se již zmocnili, přestože se ještě
někdy cuká směrem k politice americké státní elity,
ale v podstatě teď pracuje
v rámci globalistů.
A přijít v těchto podmínkách ještě i o Německo…
Na něco takového americká státní elita nemůže přistoupit.
Teď tedy došlo k tomu teroristickému útoku, k útoku,
který bezesporu vyvolává napětí v celé společnosti.
A tento teroristický útok…
…je spojován s určitým

politickým směřováním.
Člověk, který se dopustil toho teroristické útoku, byl… Jak bych to řekl.
Byl člověkem obdivujícím Trumpa.
„Jen se podívejte, teroristé
obdivují Trumpa.“
A teď se podívejme na to, jaké jsou důkazy, že to právě on provedl ten útok.
Všechno, co je o něm známo, je skutečnost, že byla jakási silueta muže,
která přibližně odpovídala
tomuto člověku.
A identifikovali ho výlučně podle značky auta,
potom k němu přišli a našli ho mrtvého.
Zabita byla i jeho matka.
Našli nějaká podivná díla.
Nu promiňte, takto je možné podtrhnout každého, úplně každého.
A co se týká těch teroristických útoků v Německu,
tak jsou všechny provedeny jako přes kopírák.
Vždy jsou velice závažné
důvody k pochybám o tom,
že ten, kdo se měl daného teroristického činu
dopustit, je opravdu ten člověk, o kterém to tvrdí.
Vždy jsou velmi závažné důvody k tvrzení, že je velmi pravděpodobné, že to bylo úplně jinak.
V daném případě je také znát, že se nejednalo o čin nějakého člověka, jakéhokoliv, ale o čin tajné služby.
Proč si vybral právě bary s vodními dýmkami?
A kdo seděl v tom baru, kde ty lidi zastřelili?
Nebylo náhodou odstranění některého
z těch lidí skutečným cílem?
Mám na mysli bonusem při realizaci toho teroristického útoku.
A opakuji, že v podstatě je sám ten teroristický útok pokusem americké státní elity…
Americká státní elita se tím teroristickým útokem pokouší udržet Německo v rámci svého řízení, podlomit Trumpovu stabilitu.
„Jen se podívejte, co je to za lidi…“
Oni přece neustále vybičovávají
emoce proti Trumpovi.
Nemají v ruce žádná fakta, se kterými by mohli operovat,
a proto využívají jen emoce, emoce a zase emoce,
že Trump je ten špatný a hotovo.
Nu a další otázka. Prosí také okomentovat takzvanou potyčku demokratů a skandál okolo Bloomberga.
Tam v podstatě není moc co komentovat, kromě jedné malé skutečnosti, které je třeba si povšimnout.
To přece není první Bloombergův pokus účastnit se boje o prezidentské křeslo.
Ale nikdy nedošel ani k registraci.
Vždy skončil na nějaké
předběžné etapě.
A to hned vyvolává otázku, říkají nám: „Ten má dost miliard,
takže utratit pár set miliónů
dolarů pro něj nic neznamená.
On má přece miliardy, a tak se baví.“
Jenže on se nebaví jen tak.
Ten Bloomberg vůbec

není jen tak obyčejný člověk.
Ta věc se má tak, že aby globalisté dosáhli svých řídicích cílů,
musí donutit své protivníky, mluvit stejným jazykem, jakým mluví globalisté,
mluvit o stejných problémech
z určitého úhlu pohledu.
Neboť když bude Trump mluvit
o globálních problémech a problémech USA
a demokraté o tom, že Trump je ruský špion, tak se bude jednat o dvě paralelní linie, které se nebudou protínat.
A jak se potom povede
komu zmocnit se řízení?
Jaké budou řídicí procesy? Kde máte víc úředníků,
tam se potom víc hlasů napočítá pro demokraty.
Kde budete mít úředníků méně,
tam pro demokraty napočítají méně.
Jenže ten zlom přece neprochází vertikálně mezi republikány a demokraty, ale horizontálně.
Státní elita je zastoupena jak mezi republikány, tak i mezi demokraty.
Stejně jako globalisté, kteří jsou zastoupeni jak mezi demokraty, tak i mezi republikány.
A když pustili do oběhu Sanderse,
tak to udělali z jednoho jediného důvodu,
aby Trump nevisel jen tak ve vzduchu.
A když pracovali pro tu dvojici Sanders – Trump,
tak na těch minulých volbách v roce 2016
mohli zajistit výhru buď jednomu nebo druhému.
Ale ať už by ten kandidát za globalisty přišel pod
jakoukoliv vlajkou, demokratickou nebo republikánskou,
tak by stejně dělal to samé,
co teď dělá Trump.
Jenže se ukázalo, že Sanders už přeci jen má svůj věk,
a nedokáže udržovat žár toho politického boje,
držet laťku na této úrovni chápání globálních
procesů řízení, jakou potřebují udržet globalisté.
Proto, aby se udržovalo téma, aby se to nezvrhlo do emocí a nepřešli na jiná témata,
další lidé od státní elity čelící Trumpovi, kteří se zkoncentrovali v tom vzájemném boji u demokratů,
protože i republikánská státní elita podporuje
demokraty, když je to proti Trumpovi.
A demokratická státní elita
je už zkoncentrovaná.
Ti všichni se v podobě demokratů
spojili proti Trumpovi.
A aby tyto jejich pozice rozbili, použili globalisté takové jako Bloomberg a Sanders,
aby vytvořili společný informační základ,
který by umožnil vyhrát právě jen globalistům.
A není důležité, kdo to nakonec bude, přestože
ve stávajícím okamžiku všechno spěje k tomu,
že to bude opět bezesporu Trump.
Zatím jiné varianty neexistují.
Tím spíše, že dva staříci Sanders a Bloomberg mohou zajistit dobré rozehřátí,
ale pro boj se státní elitou
jim již zdraví nestačí.
Protože ať už je to jak chce, ať se deep state, hlubinný stát snaží jak chce,

stejně musí daný člověk
mít velkou osobní výdrž.
Jen se podívejte, jak se to na Trumpovi a jeho rodině všechno podepisuje.
Ten útok nebude žádná legrace.
Ale aby státní elita prohrála, aby jim vnutili program dne, program jednání,
tak kromě Sanderse znovu
použili i Bloomberga.
Bloomberga vždy využívali k tomu,
aby se změnila probíraná tématika,
aby změnili informační pole, na jehož základě probíhá daná předvolební kampaň.
Jakmile to udělal s využitím velkého množství peněz, tak odešel.
A všichni říkají, on to prohrál.
Jeho cílem bylo změnit informační pole!
Toho týmu, jehož byl jako členem.
A i nyní posouvá demokraty potřebným směrem pro reformování USA ze strany globalistů.
To je to, co je jeho úkolem.
A vůbec nejlepší bude,
když se spojí s Hillary Clintonovou,
protože ta v jeho „něžném objetí“ nedokáže
volně vydechnout, pohnout rukama ani nohama.
On ji se vším všudy dokáže začlenit do svého informačního pole, a ta informační pouta Hillary svážou tak,
že nedokáže mařit řízení
ze strany globalistů.
Tohle je Bloombergův úkol.
Dále je tu otázka od Alexandra.
Valeriji Viktoroviči, i když
na rozdíl od vás zastávám názor,
že upřímné vyznávání víry se pro takového člověka stává jeho základním paradigmatem…
A proč na rozdíl ode mne? Nu dobrá.
…a hvězdou ukazující mu cestu v jeho životě,
ve všech jeho materiálních i duchovních projevech,
a přestože jsem se s vašimi názory seznámil jen zběžně… – To je ta odpověď.
…které se tak či onak odrážejí
v analytických pracích FKT,
tak bych se rád dozvěděl vaši odpověď na následující otázku.
V čem spočívá hlavní příčina ukončení pronásledování Ruské pravoslavné církve na konci osmdesátých let
ze strany sovětské moci
zastoupené Gorbačovem?
A podotázka: Poskytnutí stejných svobod Ruské pravoslavné církvi jako ostatním konfesím
bylo také zaměřeno na rozvrat SSSR?
Nebo na to, aby neprobíhal příliš rychle?
Každý jev je třeba posuzovat
v historické retrospektivě.
Všichni znají takové úsloví:
Cesta do Canossy.
Jindřich IV. putoval do Canossy
by se kál před papežem Řehořem VII.
Tehdy v boji státu a církve zvítězila církev.
Přibližně stejná situace byla i v Rusku.

Kde církev státu čelila nebo s ním spolupracovala, což se dělo na smluvním základě.
A až Petr I. zavedl nadřazenou roli cara nad církví.
A všichni říkají: „To bylo špatné, to bylo velmi špatné.“
Mimochodem toto rozhodnutí Petra I. umožnilo dynastii Romanovců vládnout 300 let
a zajistilo, že to probíhalo celkem úspěšně se sociálním smírem uvnitř Ruska.
A proč vlastně Petr I. přistoupil k tomu kroku stoupnout si do čela církve?
Protože velmi dobře věděl, jak byla smetena dynastie Rurikovců,
jak byla zorganizována smuta a odkud pramení největší hrozba pro stabilitu státu.
Je to totiž tak, že tu smutu/období zmatků na Rusi,
ať už si to přáli či ne, zorganizovali církevníci.
Lžidmitrij I., Griška Rasuptin, oj Otrepjev, byl
vychován v klášteře Čudovo opatem Pafnutijem.
A proč právě tam?
Protože opat Pafnutij měl přístup k carským
audiencím, k diplomatickým audiencím a tak dále,
no a Otrepjev tam mohl
chodit s ním.
To dnes je možné podívat se
na filmy a připravit se na dálku.
Ale tenkrát, abyste věděli,
jak vystupovat a mluvit jako car,
museli jste v tom prostředí pobývat
a naučit se to za různých situací.
A když sebou Pafnutij vodil Grišku Otrepjeva,
tak ho to všechno naučil, mohl to okoukat.
Proto také potom považovali
Grišku Otrepjeva za cara.
Takže smuta, státní převrat a pád dynastie,
to vše bylo dílem církevních rukou.
A tak se Petr I., který si nepřál, aby takto svrhli jeho nebo jeho následovníky,
rozhodl zabezpečit stát před takovým zásahem do státního řízení a zajistil, aby měl stát nad církví kontrolu.
Uvědomoval si tu jednoduchou věc, že to sice není církev jako taková, co poškozuje stát,
ale že díky zapojení značné části vyšších církevních úředníků do nadnárodních procesů řízení,
je pro stát hrozbou,
a proto to udělal.
A fungovalo to jako brzdící
mechanismus celých 300 let.
A jen si povšimněte, s jakou horlivostí církev podpořila svržení Mikuláše II.
Takže Petr I. měl absolutní pravdu. A s jakou horlivostí církev vystoupila proti státu.
Bolševici stát obnovovali
a církev vystupovala proti státu,
takže byl potřebný dost dlouhý čas,
aby se ta věc usadila.
A když se církev sama v sobě dokázala rozhodnout,
zda bude pro Rusko nebo proti Rusku,
tak potom po bitvě u Kursku a Stalingradu obrodil Stalin církev jako sociální instituci ve státě.
Ale toto prostátní zaměření církve, až ve výsledku takových velkých sociálních kataklyzmat,
jaké Rusko prožilo za 300 let a obzvláště za občanské války v Rusku ve 20. století,
až to přivedlo církev k tomu,
že se z ní stala státní instituce.

To ovšem vadilo nadnárodnímu řízení,
které stejně jako dřív vidělo v církvi svůj nástroj realizace nadnárodního řízení,
vměšování se do státních záležitostí
a v případě potřeby zajištění pádu státu.
A proto, aby byla církev zbavena svého prostátního zaměření,
provedl Chruščov tu ateistickou
proticírkevní kampaň.
Pamatujete se na ten
začátek šedesátých let?
Najednou z ničeho nic,
vždyť ji teprve v roce 1943 obrodili
a ona se harmonicky začlenila
do sestavy sovětského státu,
stala se z ní veřejná instituce s prostátním zaměřením, vše bylo v pořádku,
a najednou z ničeho nic ji začali obviňovat
ze zpátečnictví, a kdo ví z čeho ještě.
Znovu začali s tou
proticírkevní propagandou,
která byla zaměřena na to, aby tu církev podlomila, aby ji svedla mimo cestu státních zájmů.
Tedy přesněji… Ne z toho hlediska, že by snad bránila uplatňování státních zájmů,
ale aby církev nepomáhala
s realizací státních zájmů.
A po celou dobu toho procesu od Chruščova
po Gorbačova tato restrukturalizace
a přestavba církve neustále probíhala.
Probíhalo to skrytě, ale probíhalo, a potom nastoupil ten okamžik, kdy globalisté potřebovali přeformátovat SSSR.
Ale nechat lidi jen tak
bez ničeho nebylo možné,
protože když jim nenabídnete alternativu,
tak ji lidé začnou hledat sami.
Proto Gorbačov pompézně organizoval oslavu tisíciletí pokřesťanštění Rusi, obnovoval církev a zájem o ni.
A nehledě na to, že při rozkladu KSSS,
když lidé přišli o duchovní oporu,
tak se skutečně masově
začali obracet k církvi…
Vždyť takový nával v kostelech jako při pádu sovětské moci a SSSR nikdy nebyl.
Bylo to až neuvěřitelné,
jak se tam lidé vrhli.
Jenže se ukázalo, že církev není schopná poskytnout lidem to, proč se k ní obrátili, duchovnost.
Instituce církve se ukázala být v mnohém analogická instituci KSSS.
A teď je církví moře
a kolik tam chodí lidí?
Takže takový byl ten úkol.
Aby všechny procesy byly řiditelné, tak si předem připravili církev jako právního nástupce KSSS, který však řešil stejné úkoly.
Církev je ale tak jako tak
odrazem veškerého obyvatelstva
a ty procesy, které probíhají
mezi obyvatelstvem, probíhají i v církvi.

Všude jsou to přece lidé, a proto se globalistům nepovedlo udělat z Ruské pravoslavné církve beze zbytku nepřítele ruské státnosti.
Nepovedlo se jim to.
Minulý týden vyšla další práce Fondu konceptuálních technologií – Úvod do analytiky.
V souvislosti s tím jsme dostali otázku, ve které vás prosí okomentovat následující definici.
V té práci je následující definice, že z hlediska analytiky puzzle znázorňuje proces.
A jeden dílek v obrazu puzzle
je algoritmem procesu
a obrys dílku je vstupní
nebo výstupní informační modul.
Okomentujte podrobně tuto definici.
Tady v podstatě není moc co komentovat.
Když vycházíme z maximálního zjednodušení,
maximálního zjednodušení a maximálního zobecnění.
Já hned předesílám, že je to natolik
maximálně zjednodušeno a zobecněno,
že je hlavní postihnout samu myšlenku, aby se dalo jít dále a neustrnout v tom,
že něco bylo řečeno tak a ono to tak není, tedy kritizovat. Tam toho bude ke kritice určitě více.
Je nutné pochopit jednoduchou věc.
Když si vezmeme člověka jako jednotlivce,
tak je součástí společenství lidí jako jeden takový dílek puzzle.
Navazuje kontakty s kamarády, kolegy,
s ohledem na svou práci, na své zájmy.
Během života navštěvuje různé obchody
a tak dále. Takže těch jeho styků je dost.
A když založí rodinu, tak ten prvek rodiny nabyde jiné podoby a stane se z něj větší dílek puzzle.
Rozšíří se tím možnosti a tuto jeho rodinu
začnou ovlivňovat další informační procesy.
Mladík si vzal dívku. Ta dívka
také chodí někam do práce.
Také navštěvuje různé sociální instituce, nějaké podniky, komunikuje se svými kamarádkami,
má svůj zájmový okruh a tyto zájmy
do sebe nějak zapadají.
Ten algoritmus procesu, života
rodiny, nabývá jiné podoby.
Jeden člověk, to je jeden
algoritmus procesu, jeden proces
a rodina je už jiný algoritmus a tyto dva procesy
do sebe zapadly a utvořily nový dílek puzzle.
Takže si vezměte situaci.
Člověk odešel do práce a tam u něj v práci probíhají nějaké procesy, které se přenášejí na rodinu.
Například nějaká nestandardní situace se okamžitě odrazí i na rodině,
nebo nějaké vztahy v kolektivu se okamžitě odrazí na rodině.
Ale na samotném účastníkovi procesu, který vstoupil do jiného dílku puzzle, toho pracovního,
se to odrazí jedním způsobem a na jeho rodině,
manželce a dětech se to odrazí už jiným způsobem.
To samé se děje, když ten proces řízení probíhá například přes manželku.
Nebo dojde k nějaké události
v dopravním prostředku,
která ovlivní člověka a změní to algoritmiku
v tom procesu průběhu života dílku puzzle – rodina.

A takto se to všechno vzájemně propojuje, všechno se to slučuje a rozšiřuje.
A takto to funguje: člověk, rodina a dále, když to tak vezmeme, celý dům i se sousedy,
obec, čtvrť, město, subjekt federace,
stát, celá země a celý svět.
A to všechno se skládá z velkého množství takových dílků puzzle, ve kterých se procesy vzájemně prolínají.
A každý takový proces, jen si to vezměte, ten obrys je tedy vstupním nebo výstupním informačním modulem.
Když jde člověk do práce, tak je to z jeho strany výstupní informační modul
a ze strany práce se jedná
o vstupní informační modul,
který ovlivňuje proces a algoritmiku procesů uvnitř toho dílku puzzle tvořícího rodinu.
Takže je to všechno
dost jednoduché, elementární.
Když si uvědomíme, že máme co do činění
s obrázky, které nejsou statické, ale dynamické,
s dynamickými procesy.
I když jak se ukazuje, tak to
přirovnání k puzzle vyvolává
ani ne tak nepochopení,
spíše si to lidé nedokáží představit
v tom dynamickém pohybu.
Ve statickém stavu tomu rozumějí dobře,
ale v dynamice už jim to činí problém.
Co je třeba sledovat, jaké procesy. Takže si vezměme dynamický proces – průběh života rodiny.
Ty děti přece chodí do školy, do školky a to se na životě rodiny určitým způsobem odráží.
A zde se také projevují vstupní a výstupní informační moduly.
Se školkou dojde k jednomu napojení, se školou ke druhému napojení, s pracovištěm manželky ke třetímu.
Když půjdou do divadla,
tak to bude čtvrté.
A veškerá tato algoritmika průběhu života rodiny se napojuje na různé dílky puzzle v životě celé společnosti.
V tomto ohledu, jak říkám, je možné toto statické puzzle přirovnat k puzzle v 3D.
Kdy ty dílky do sebe nezapadají jen svým obrysem, ale ještě z jiných stran – shora, zdola, ze strany.
Takže už to nebude v jedné rovině
toho obrysu, ale v několika rovinách.
Takto to tedy vypadá.
To byla poslední otázka.
Nu což, jako vždy jsme dnes mluvili o tom,
že pro porozumění procesům řízení
je velice důležitá teoretická příprava,
tedy znalosti o tom, jak probíhá řízení složitých sociálních supersystémů.
Budeme-li vycházet z jednoho chápání procesů
řízení, tak to bude jeden pohled na daný proces.
Budeme-li vycházet ze širšího chápání,
tak půjde o zcela jiný pohled na dané procesy.
A od toho, jak ty procesy hodnotíte,
se odvíjí i vaše reakce,
vaše snaha o zamezení negativnímu vlivu prostředí a podporu pozitivního vlivu prostředí,
abyste dosáhli svých vlastních cílů.

Proto pamatujte na to, že každý v míře svého chápání pracuje pro sebe a v míře své nevědomosti pro ty,
kteří toho vědí a chápou více.
Snažte se toho vědět a chápat více.
Snažte se porozumět tomu, jak probíhá řízení složitých sociálních supersystémů.
Znalosti o tom jsou vyloženy v pracích vnitřního prediktoru SSSR, které byly zveřejněny do června roku 2018.
Studujte a pamatujte na to,
že pod ležící kámen voda neteče,
a že studium vyžaduje značné úsilí,
práci na sobě, na svém zdokonalování.
Pouze takto, stanete-li se konceptuálně mocnými, dokážete ubránit zájmy své i své rodiny.
Buďte šťastni, přeji vám mírové nebe nad hlavou. Do příštích setkání.
Knihy vnitřního prediktoru SSSR v češtině i slovenštině naleznete na www.leva-net.webnode.cz, www.dotu.ru nebo můžete zakoupit v knižní podobě na KSBPRESS.cz
K dispozici je i web na výuku KSB a DVTŘ https://konceptual.eu/